

Parlamentul României
Camera Deputaților

B.P. Nr. 686 din 2.07.2012

S-A LUAT ACT

În ședința Biroului Permanent

al Camerei Deputaților

din data de 2.07.2012

Nr. 686

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

NOTĂ

referitoare la neconstituționalitatea art.1 lit.g) din Legea 12/1990 privind
protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite

Către: Biroul permanent al Camerei Deputaților

De la: Secretarul general al Camerei Deputaților

Vă informăm că prin Decizia nr.498 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.428 din 28 iunie 2012, definitivă și general obligatorie, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art.1 lit.g) din Legea 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite .

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituția României, republicată, dispozițiile din legile în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.

Menționăm că procedura de reexaminare a legii urmează să fie declanșată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată.

Anexăm alăturat, Decizia Curții Constituționale nr. 498/2012.

SECRETAR GENERAL

GEORGHE BARBU

ROMÂNIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-1) 312 34 84; 335 62 09 Fax: (+40-1) 312 43 59; 335 62 09

Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1248D/2011

SG
[Signature]

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA JURISDICTIONALĂ
Nr. 4278 / 26-06-2012

Doamnei

Roberta Alma Anastase

Președintele Camerei Deputaților

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 544/RCP/26.06.2012

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Intrare Nr. 1952/PA
20/12 Luna 06 Ziua 26

Dep. Legișl. în
caușeciuță

În temeiul art.31 alin.(4) din Legea nr.47/1992, vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr. 498 din 10 mai 2012, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite sunt neconstituționale.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE,
Augustin Zegrean

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.1248D/2011

DECIZIA Nr.498
din 10 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.1 lit.g) din
Legea nr.12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități
comerciale ilicite

Augustin Zegrean	- președinte
Aspazia Cojocaru	- judecător
Acsinte Gaspar	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Andreea Costin	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, excepție ridicată de S.C. Biseuro Impex S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 13584/211/2010 al Judecătoriei Cluj-Napoca și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1248D/2011.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 27 martie 2012, în prezența reprezentantului Ministerului Public, lipsind părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul art.57 și art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei și pentru obținerea de

informații suplimentare, a amânat pronunțarea pentru data de 10 aprilie 2012 și, respectiv, 10 mai 2012, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr.13584/211/2010, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite**, excepție ridicată S.C. Biseuro Impex S.R.L. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de autorul excepției de neconstituționalitate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul legal criticat încalcă principiul liberei circulații a mărfurilor prin aceea că interzice revânzarea mărfurilor cumpărate de la unități de desfacere care vând atât cu amănuntul, cât și cu ridicata, atât pentru uzul personal al consumatorilor, cât și pentru uz general. De asemenea, este încălcat și principiul nediscriminării prin aceea că se face o discriminare clară între comercianții care vând produse în regim cu amănuntul și cu ridicata, respectiv cei care vând numai cu amănuntul, prin aceea că legiuitorul, în economia Legii nr.12/1990, ar permite revânzarea doar a produselor achiziționate de la unități de desfacere cu ridicata. Totodată, este încălcat și principiul libertății comerțului atâta vreme cât toate normele de protecție a consumatorului și de sănătate publică sunt respectate, cât nu se încalcă nicio prevedere legală privind condițiile de comercializare, fiind vorba de produse alimentare, sursa de aprovizionare cu marfă a unui comerciant ar trebui să fie liber aleasă și nu limitată sau dirijată de un text de lege desuet.

Judecătoria Cluj-Napoca consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât rațiunea textului de lege este aceea de a proteja în continuare populația împotriva unor activități comerciale ilicite, fiind pe deplin acord cu preocuparea statului de a asigura libertatea comerțului și de a proteja concurența loială, pentru salvagardarea intereselor generale ale populației.

Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul legal criticat este constituțional și apreciază că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate raportată la art.45 și 135 din Constituție, întrucât dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu principiul liberei exercitări a comerțului în condițiile legii. În contextul asigurării libertății economice, statul are obligația să impună reguli de disciplină economică, pe care operatorii economici trebuie să le respecte. Mai arată că libertatea comerțului nu poate fi asigurată decât prin impunerea unui climat de disciplină economică pe care operatorii economici trebuie să le respecte și, în consecință, legiuitorul trebuie și are competența de a stabili sancțiunile corespunzătoare pentru respectarea regulilor stabilite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art.76 din Legea nr.47/1992, Curtea Constituțională, prin încheierea pronunțată la data de 10 aprilie 2012, a solicitat Consiliului Legislativ fișa legislativă a Legii nr.12/1990, precum și fișele actelor normative prin care aceasta a fost modificată și completată; prin aceeași încheiere s-a solicitat o informare de la Consiliul Concurenței cu privire la efectele Legii nr.12/1990 și, în special, ale art.1 lit.g), asupra libertății comerțului și a mediului concurențial, iar

Gărzii Financiare i-a fost solicitată o estimare cu privire la frecvența săvârșirii faptelor prevăzute de art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990, precum și cu privire la sancțiunile aplicate în cazul constatării săvârșirii acestora.

Consiliul Legislativ, prin adresa înregistrată cu nr.3056 din 2 mai 2012, a comunicat documentele solicitate și a făcut precizarea că Legea nr.12/1990 a suferit, de la adoptare, opt intervenții legislative exprese și două republicări.

Consiliul Concurenței, prin adresa înregistrată cu nr.3196 din 7 mai 2012, a comunicat Curții Constituționale la data de 7 mai 2012 punctul său de vedere. Acesta apreciază că legea supusă controlului "ridică probleme de concurență", iar dispozițiile ei pot fi considerate contrare, deopotrivă, art.45 și art.135 din Constituția României. De asemenea, consideră că, în ceea ce privește prevederile art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990, acestea pot afecta libertatea comercială și mediul concurențial în general, în măsura în care conduc la limitarea accesului unor comercianți la surse de aprovizionare considerate viabile economic de către aceștia, limitând, în cele din urmă opțiunile și alternativele disponibile consumatorilor finali și nu sunt justificate de respectarea unor interese publice majore, cum ar fi asigurarea sănătății publice.

Garda Financiară, până la data pronunțării deciziei, nu a comunicat informațiile solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, informațiile comunicate de Consiliul Legislativ și Consiliul Concurenței, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291 din 5 mai 2009, text de lege care are următorul cuprins: „*Consituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală, după caz, față de cei care le-au săvârșit, următoarele fapte: [...]*

g) cumpărarea de mărfuri sau produse în scop de revânzare, de la unitățile de desfacere cu amănuntul, de alimentație publică, cantine, unități de turism și alte unități similare”.

Se apreciază că prevederile de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art.45 privind libertatea economică, art.135 privind economia și art.148 alin.(2) privind prioritatea prevederilor tratatelor Uniunii Europene față de dispozițiile contrare din legile interne.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Legea nr.12/1990, act normativ preconstituțional, a fost adoptată la data de 6 august 1990 și a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.97 din 8 august 1990. Soluția legislativă criticată a fost inițial prevăzută de dispozițiile art.1 lit.b) și c) a Legii nr.12/1990. Prin Legea nr.42/1991 pentru modificarea și completarea Legii nr.12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.129 din 17 iunie 1991, de asemenea act normativ preconstituțional, dispozițiile art.1 lit.b) și c) sunt reunite în cadrul art.1 lit.d) din lege, dobândind, sub aspectul soluției legislative, configurarea normativă în vigoare la data pronunțării prezentei decizii.

În urma republicărilor succesive ale actului normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.133 din 20 iunie 1991 și, respectiv, nr.291 din 5 mai 2009, în prezent soluția legislativă se regăsește la art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990.

2. Întrucât dispozițiile legale atacate ca neconstituționale sunt anterioare Constituției, se ridică problema abrogării acestora, în temeiul art.154 alin.(1) din Constituție, dar această funcție abrogativă a Constituției nu se impune prin ea însăși. Ea presupune confruntarea dintre Constituție și dispoziția legală anterioară, pentru a face aplicarea principiului *lex posterior derogat priori* și a asigura supremația Constituției asupra actelor inferioare. Iar această confruntare nu reprezintă altceva decât o formă a controlului de constituționalitate. Desigur, fiind vorba și de o problemă a aplicării legii în timp, această formă a controlului de constituționalitate, și numai ea, este și la îndemâna organelor care aplică legea, respectiv a instanțelor judecătorești. În acest sens, a se vedea Decizia Curții Constituționale nr.38 din 7 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.176 din 26 iulie 1993.

Curtea reține că întregul act normativ a fost receptat în noua ordine constituțională instaurată ca urmare a intrării în vigoare a Constituției din 1991. O atare concluzie se bazează pe activitatea legislativă ce a privit Legea nr.12/1990 după data de 8 decembrie 1991, respectiv intervențiile legislative aduse prin Ordonanța Guvernului nr.23/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.213 din 28 august 1992, Ordonanța Guvernului nr.55/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.242 din 29 august 1994, Legea nr.105/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.136 din 30 iunie 1997, Ordonanța Guvernului nr.126/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.328 din 29 august 1998, Legea nr.177/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.388 din 13 octombrie 1998, Legea nr.210/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.485 din 19 iulie 2007 și Legea nr.363/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.899 din 28 decembrie 2007, precum și din aplicarea continuă a actului normativ de către autoritățile publice. În privința art.1 lit.d) din Legea nr.12/1990,

Curtea reține că receptarea soluției legislative criticate este întărită de modificarea art.2 adusă prin Ordonanța Guvernului nr.55/1994 care a prevăzut că în continuare fapta prevăzută la acel moment la art.1 lit.d) din Legea nr.12/1990 să fie calificată drept contravenție și, în consecință, a modificat limitele sancțiunilor contravenționale principale aplicabile. Această modificare dovedește atât intenția legiuitorului de a menține în vigoare reglementarea respectivă, cât și voința sa de a o face aplicabilă tuturor situațiilor rezultând din săvârșirea unor astfel de fapte. Exemplificativ în acest sens este Decizia Curții Constituționale nr.39 din 5 aprilie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.151 din 17 iulie 1995.

În acest context, receptarea actului normativ în noua ordine constituțională o califică ca fiind un act de reglementare primară, o lege, iar prin prisma modificărilor ulterioare ca o lege ordinară (a se vedea în acest sens Decizia nr.545 din 5 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.636 din 25 iulie 2006 și Decizia nr.786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.400 din 12 iunie 2009).

Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că nu se mai ridică o problemă de aplicare a legii în timp, *lex posterior derogat priori*, ceea ce din această perspectivă nu mai angajează competența instanței judecătorești din perspectiva art.154 din Constituție. Mai mult, nici Curtea Constituțională nu se află în ipoteza aplicării art.154 din Legea fundamentală.

3. Legea nr.12/1990 a fost adoptată în perioada de tranziție pe care a străbătut-o România începând cu anul 1990. Rațiunea care a stat la baza adoptării acesteia, așa cum reiese chiar din titlul ei, dar și din expunerea de motive care a însoțit proiectul de lege, a fost cea a protejării populației împotriva unor activități comerciale ilicite. O astfel de activitate comercială ilicită, sancționată contravențional, este și cea prevăzută în art.1 lit. g) - cumpărarea de mărfuri sau

produse în scop de revânzare, de la unitățile de desfacere cu amănuntul, de alimentație publică, cantine, unități de turism și alte unități similare.

Având în vedere, însă, faptul că, de la data adoptării Legii nr.12/1990 și până în prezent, societatea românească a suferit un amplu proces de trecere la economia liberă de piață, pentru desfășurarea unui comerț modern, în măsură să satisfacă exigențele standardelor naționale și europene actuale, Curtea apreciază că – în prezent – textul de lege criticat nu mai corespunde realităților economice actuale, practicile comerciale devenind mult mai flexibile, în armonie cu cerințele economiei de piață.

4. În perioada de tranziție către o economie liberă de piață, chiar înainte de consacrarea la nivel constituțional a principiului libertății economice potrivit căruia ”economia României este o economie de piață”, au fost adoptate legi care priveau primele forme de organizare a activității economice pe baza liberei inițiative. Prin Decretul-lege nr.54/1990 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.20 din 6 februarie 1990, în scopul satisfacerii în condiții mai bune a cerințelor de bunuri și servicii ale populației, folosirii eficiente a resurselor de materii prime și materiale, îndeosebi locale, precum și creșterii gradului de utilizare a forței de muncă, se puteau organiza, prin libera inițiativă: întreprinderi mici cu un număr de cel mult 20 salariați; asociații cu scop lucrativ; asociații familiale; activități prestate de persoane fizice în mod independent.

În aplicarea acestui decret-lege a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr.201/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.33-34 din 8 martie 1990, care, în Anexa nr.1, prevedea, în prima parte, activitățile pentru care nu se pot organiza prin libera inițiativă structurile de desfășurare a comerțului, iar în cea de-a doua parte a anexei, categorii orientative de activități pentru care aceste structuri se pot organiza.

Având în vedere cele de mai sus, apare ca fiind neîntemeiată concluzia autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căruia fapta reținută nu există întrucât Legea nr.12/1990, care stă la baza sancțiunii aplicate, a fost adoptată în anul 1990, anterior Legii nr.31/1990 privind societățile comerciale, iar toți comercianții existenți pe piață la acel moment erau numai persoane fizice, întrucât noțiunea și instituția societății comerciale nu fusese reglementată încă.

În aplicarea prevederilor art.150 din Constituție, devenit art.154 după revizuire, au fost eliminate din legislație acte normative care priveau organizarea sistemului de aprovizionare de la intern a agenților economici ce își desfășurau activitatea în baza Decretului-lege nr.54/1990, deoarece fie contraveneau Constituției, fie au fost considerate contrare noii ordini de drept. Un astfel de act normativ a fost Hotărârea Guvernului nr.976/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.102 din 25 august 1990.

La data de 16 noiembrie 1990 a fost adoptată Legea nr.31/1990 privind societățile comerciale, care a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.126-127 din 17 noiembrie 1990. Prin acest act normativ au fost abrogate prevederile referitoare la întreprinderile mici și la asociațiile cu scop lucrativ, cu personalitate juridică, din Decretul-lege nr.54/1990, și a fost creată o nouă structură comercială cu personalitate juridică, societățile comerciale.

De altfel, noile reglementări legislative care priveau liberalizarea prețurilor și a tarifelor au urmărit instaurarea principiului cererii și ofertei, esențial pentru existența comerțului, concurența fiind mecanismul care determină prețul și stabilește raportul dintre cerere și ofertă. Cumpărarea de bunuri, pentru a putea fi calificată o faptă de comerț, trebuie să fie făcută în scop de revânzare, intenție care trebuie să existe la momentul cumpărării, scopul urmărit fiind acela de obținere a câștigului. Prețurile se determină în mod liber și independent pe piață, ca urmare a interacțiunii dintre cerere și ofertă, iar cadrul legal de asigurare a unui mediu

concurențial normal este reprezentat de către Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.742 din 16 august 2005, cu modificările și completările ulterioare.

5. În scopul creării unui mediu concurențial și a unei piețe interne competitive, principii de altfel prevăzute și de Constituția din 1991, și având în vedere evoluțiile climatului economic din România, în anul 2003, odată cu revizuirea Constituției, s-a simțit nevoia garantării la nivel constituțional a principiului libertății economice care, împreună cu libera inițiativă, constituie fundamentul economiei de piață. Acest drept fundamental este reglementat de art.45 din Constituție, care coroborat cu art.135 din Legea fundamentală statuează că economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență. De asemenea, statul este obligat să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Curtea constată că, în considerarea specificului economiei de piață, statul nu mai este deținătorul exclusiv al tuturor pârghiilor economice, rolul său fiind limitat la crearea cadrului general, economic, social și politic, necesar pentru derularea activității agenților economici, ceea ce implică adoptarea unor reglementări restrictive, dar în limitele impuse de asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor, reglementări care nu pot afecta substanța drepturilor. În acest sens, a se vedea Decizia nr.15 din 22 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.118 din 10 februarie 2004.

Conceptul economiei de piață este un concept viu, evolutiv, astfel încât Curtea nu îl poate interpreta ca pe unul cu conținut fix, imuabil, ci având în vedere situația socio-economică a statului. Statul, în virtutea obligației sale constituționale prevăzută de art.135 din Legea fundamentală, trebuie să manifeste o atitudine flexibilă în stimularea agenților economici în promovarea progresului, în libertatea

de a întreprinde și de a crește eficiența și de a acorda posibilitatea cumpărătorilor de a alege într-o piață liberă, care să exprime modalitățile de orientare a acțiunii umane spre satisfacerea sistemului de nevoi, iar, pe de altă parte, agenții economici trebuie să întreprindă fapte de comerț pentru care au fost autorizați, cu respectarea normelor legale privind comercializarea, igiena, păstrarea calității și concurenței loiale.

6. Curtea constată că noțiunea de comerț cu amănuntul, prevăzut de textul criticat, este definită, în prezent, prin mai multe acte normative în vigoare. Astfel, potrivit Ordonanței Guvernului nr.99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.603 din 31 august 2007, cu modificările și completările ulterioare, care stabilește principiile generale ce ghidează desfășurarea activității comerciale și urmărește dezvoltarea rețelei de distribuție a produselor și serviciilor de piață, cu respectarea principiilor liberei concurențe, protecției vieții, sănătății, securității și intereselor economice ale consumatorilor, precum și a mediului, noțiunea de comerț cu amănuntul este definită la art.4 lit.d) ca fiind acea activitate desfășurată de comercianții care vând produse, *de regulă*, direct consumatorilor pentru uzul personal al acestora. Aceeași definiție a comerțului cu amănuntul se regăsește și în Legea nr.296/2004 privind Codul consumului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.224 din 24 martie 2008, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, actele normative amintite definesc și noțiunea de consumator și comerciant.

Prin comerciant se înțelege orice persoană fizică sau juridică ce acționează în scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală și orice persoană care acționează în numele sau în beneficiul unui comerciant.

Pe de altă parte, consumatorul, având în vedere oportunitatea, modalitățile și condițiile de achiziționare a produsului, modalitatea de plată - integrală sau parțială -, păstrarea ori renunțarea la produs sau exercitarea unui drept contractual, poate acționa ori se poate abține de la încheierea unei tranzacții comerciale. De altfel, decizia de tranzacționare este definită de Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind practicile comerciale neloiale, directivă care a fost transpusă în legislația națională prin Legea nr.363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.899 din 28 decembrie 2007, care la art.2 lit.k) preia această definiție.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea reține că exprimarea permisivă a textului legal îngăduie oricărui comerciant să cumpere de oriunde mărfuri pe care, apoi, să le revândă, știut fiind că prețurile se determină în mod liber și independent pe piață, ca urmare a interacțiunii dintre cerere și ofertă. Mai mult, o atare concepție este de natură a proteja în final interesele consumatorilor.

7. Curtea reține că principiul libertății economice de a întreprinde, de a vinde și cumpăra bunuri, este un principiu fundamental al economiei de piață, care nu poate fi conceput fără existența acesteia. Operatorii economici sunt liberi să întreprindă orice activitate corelativă obiectului de activitate declarat, pentru care au fost autorizați, cu excepția comercializării bunurilor care nu s-ar afla în circuitul civil sau a căror vânzare ar fi limitată prin prevederi legale exprese, în considerarea caracteristicilor acestora. Or, în condițiile în care operatorii economici au întrunit condițiile cumulative cerute de lege în vederea autorizării desfășurării activităților comerciale și respectă cerințele privind comercializarea, inclusiv cele privind igiena și păstrarea calității, astfel de activități nu pot fi considerate ca fiind ilicite.

Astfel, Curtea constată că prevederile art.1 lit.g) din Legea nr. 12/1990 sunt de natură să încalce principiile concurenței loiale și să aducă atingere libertății comerțului și stabilirii libere a prețurilor, împiedicând realizarea scopului final de creare și menținere a condițiilor economiei de piață, singura în măsură să asigure creșterea calității vieții, și, în egală măsură, sunt de natură a denatura concurența între comercianții cu amănuntul și comercianții cu amănuntul și ridicata, în sensul că de la primii nu pot cumpăra alți comercianți în vederea întreprinderii faptelor de comerț.

8. Distinct de cele arătate, Curtea constată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate raportată la art.148 alin.(2) din Constituție. Chiar dacă autorul excepției de neconstituționalitate nu indică prevederea încălcată din legislația europeană cu privire la libera circulație a mărfurilor, în mod rezonabil se poate determina că acesta face referire la prevederile Titlului II din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Însă, Curtea reține că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art.148 din Constituție.

9. Curtea constată că, în precedent, a respins ca neîntemeiată o excepție de neconstituționalitate având un obiect similar, prin Decizia nr.92 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.112 din 25 februarie 2009, însă, în cauza de față, Curtea și-a reconsiderat jurisprudența, tocmai datorită aplicării unei noi viziuni evolutive asupra modului de interpretare a principiilor statuate de art.135 din Constituție, ceea ce determină în prezent un conținut complex al dreptului la libertate economică și, pe cale de consecință, un nivel de protecție constituțional superior în privința acestuia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de S.C. Biseuro Impex S.R.L., din Cluj-Napoca, în Dosarul nr. 13584/211/2010 al Judecătoriei Cluj-Napoca și constată că dispozițiile art.1 lit.g) din Legea nr.12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2012.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

Augustin Zegrean

MAGISTRAT-ASISTENT,

Andreea Costin